

INDLEDNING:

På et tidspunkt talte jeg med en meget erfaren præst i Aversi Tybjerg udenfor Haslev, han gav udtryk for et syn på sit embede, der kom helt bag på mig. Han sagde: *"Jeg er tilfreds som præst, hvis bare der kommer samme antal i kirke om søndagen, når jeg holder op, som da jeg kom. Jeg prædiker evangeliet hver søndag og bekymrer mig egentlig ikke om, hvordan det bliver modtaget. Ordet skal forkyndes, og det er min opgave, at det bliver gjort."*

Jeg blev forundret. Det lyder som en klippefast tro på Guds ords iboende kraft. Men når man har været præst i en årrække, ved man, at menighedens trofaste støtter ikke har evigt liv **på jorden**. Det er trist, når man skal begrave de trofaste kirkegængere, som man kender så godt. Min erfaring er derfor, at man både skal prædike for dem, der kommer i kirken, men også gøre andre tiltag, for at nye mennesker må få lyst til at komme høre budskabet og få tilknytning til kirken og engagere sig.

Vi er nok også nødt til at gå ud af kirken, og færdes mellem mennesker for at nå dem, der ikke plejer at komme til os, så de kan få ordet forkyndt.

DEN FØRSTE LIGNELSE.

Med dagens evangelium, som det fremgår af den første af de to små lignelser om Guds rige, kom jeg altså i tanke om denne præst og hans opfattelse af sin præstegerning. Det gik op for mig, at den jo er fuldstændig bibelsk!

Denne pastorale selvforståelse er fuldstændig i tråd med lignelsen om manden, der tilsår sin jord, og ikke bekymrer sig, fordi kornet helt af sig selv spirer og gror. *"Af sig selv giver jorden afgrøde"* siger Jesus. Som der står i høstsalmen: Du gav mig O herre en lod af din jord: *"Hvad magted' jeg vel, om du ej gav held, det vokser jo medens vi sove"*. Manden i lignelsen sover roligt om natten, og når kornet er modent, er han klar til at høste det, han engang har sået.

At så .... er vel netop Jesu billede på ....at forkynde evangeliet. Ordet sås i vore hjerter, når vi går i kirke, til konfirmationsforberedelse, ser DR kirken, høre radio, læser litteratur eller ser film, som på mange måder perspektiverer evangeliet ind i vores liv og dagligdag.

Denne første lignelsen er derfor en decideret velsignelse til stressede præster. Der findes præster, som ikke bare udfylder præsteembedet men også på et ubevidst plan overtager Vor Herres job, fordi han tilsyneladende sover længe og glemmer at stå op og være Gud. Sådanne præster går ned med flaget, netop fordi de uden at opdage det påtager sig også at være Gud.

Det er en overanstrengelse, der hævner sig, det kan et menneske nemlig ikke holde til. Men man kan jo godt i en pligttopfyldende hverdag glemme, at Helligånden og menighedens medlemmer også arbejder og gør sit, så ordet kan give mening i dag for moderne mennesker.

Men i min opfattelse af pastoral selvforståelse og i mit kirkesyn virker det altså stadig for let, det er for let bare at forkynde evangeliet om søndagen og ved de kirkelige handlinger ..... og så gå hjem og sove og regne med, at det gror helt af sig selv.

Vokser vores menighed helt af sig selv? Bliver konfirmanderne kirkegængere helt af sig selv? Bliver folk interesserede i kirken helt af sig selv? Kan børnene fadervor helt af sig selv? Nej vel?

Jeg tror ikke rigtig på det. Jeg spørger så mig selv: Hvis vi sover hver dag stille og roligt i forvisningen om, at det vokser helt af sig selv - er der så overhovedet noget at høste i sognet, når vi vågner om 30 år? Altså hvis vi bare er kirke, sådan som lignelsen antyder, holder det så? Jeg har som I nok kan høre svært ved at forlige mig med denne lignelse. Den provokerer mig bare sa meget.

Men den er altså et billede på Guds rige.

DEN ANDEN LIGNELSE.

Den næste lignelse handler også om Guds rige. Fælles for lignelserne er, at billederne fortæller os, at Guds rige er noget, der gror. Guds rige er ikke en organisation med bokse, der beskriver funktioner og forbindelseslinjer og kommandoveje. Guds rige er en levende organisme med nye sideskud, knopper og vildskud, en organisme med grene så store, at himlens fugle bygger rede i deres skygge. Guds rige vokser op for øjnene af os, så vi overvældes af synet og oplevelsen. Og i begge lignelser begynder Guds rige med et lille korn et lille frø, der bliver puttet i jorden.

I kender det godt. Det lille frø, der sås.

- Din kone siger henkastet: *"Du skat, kunne vi ikke køre ind til byen og se en film i biografen næste weekend?"* Hun så et lille frø, måske vokser det i dig, og du får også lyst til en biograftur, og I gør det.

- Det kan også være på den politiske arena. En ung politiker har fået en ide til at værne om klimaet og fortæller om det på et gruppemøde. Ideen sås i de andres hjerter og en dag ligger der et lovforslag på bordet.

- Det kan også være børnebørnene, der bare gerne vil prøve sove hos dig. Og mens de siger det, lyder det umiddelbart uoverskueligt, men frøet er sået og gror i dit hjerte, og efter en tid kan det være du er med på den

- I unge kender det måske fra den negative side, at nogen spreder et lille ondsindet rygte, et par negative ord om en kammerat, og ordene begynder at gro til onde sms'er eller i sidste ende til "happy slamming" på mobilen, som sendes ud til en masse andre. Dét er det onde frø, der sås.

- Vi sår frø hver eneste dag med vores ord, vore ideer, vore handlinger. Det er ikke kun når præsten forkynder Guds ord. Det sker alle steder på alle mulig måder.

Også i kirken kan der sås små korn af os alle sammen, små korn med ideer til aktiviteter, foredrag, sparerunder eller nyskabelse, små korn ..... måske finder de grobund ..... måske ikke.

Små korn, små frø sås i os, når vi lytter til evangeliet. Evangeliet er ikke en fuldstændig mastodontagtig betonklods, der kun kan ses og forstås på én måde. Evangeliet er et budskab talt af Jesus og forkyndt af præsten i kærlighed og engagement, som skal give os glæde, håb, livsmod, indfald ..... alt efter hvem vi er, hvordan vi tænker, og hvordan vores sind er tunet ind på Guds ord lige i dag.

Det billede der beriger én, siger måske ikke de andre så meget. Den salme jeg elsker så højt, fatter min sidemand måske ikke dybden i. Den bøn, der taler direkte ind i mit problem, lyder måske bare som en remse for dem på bageste række.

Sådan fungerer evangeliet, fordi det er levende, det virker og arbejder med os, uden at vi fatter det eller gør noget specielt for det.

GLASMOSAIKKEN.

Jeg har et billede med fra glasmosaikkerne i Vejleå Kirke i Ishøj. Peter Brandes har givet os en fantastisk kunstnerisk skønhed og fortolkning af bibelhistorien i denne moderne kirke. Så vi må glemme alt om, hvad det hele kostede og nyde den rigdom vi fik.

Tag derned en dag og sæt jer ind i kirken og bare nyd mosaikkerne, der er 9 stk. De er en prædiken hver for sig og i samspil, en prædiken, der virkelig rykker.

Denne rude er altermotiv, og det er, som I kan se, et påskebillede. Vi er lige nu i fastetiden op til påske. Denne tid er vores forberedelsestid til at modtage det forunderlige barske og glade evangelium, som påsken rummer. Teksterne i fastetiden har **dét** i sig, at de peger hen på påsken, hvis vi kan få øje på det.

På dette billede ser vi Jesus som korsfæstet i midten, til venstre tages han ned fra korset og hans mor Maria sidder med ham i sin dybe sorg, det klassiske "pieta" motiv, som vi kender fra Michelangelos statue i Peterskirken i Rom.

Det, som optager mig i dag, er den venstre side af mosaikken. På den anden side af den korsfæstedes forpinte ansigt helt ude i hjørnet ligger Jesu tornekrone, som om den bare er kastet til side, efter at de har taget ham ned fra korset.

Tornekronen - symbolet på ondskab, hån og tortur, symbolet på fornedrelse og død – er blevet fundet af fuglene, der jo bygger rede, som vi lige hørte om i dagens lignelse. Fuglene forvandlede tornekronen på frelserens hoved til en fuglerede med 3 æg i. Et lyst æg, et blått æg og et mørkt æg. Fantastisk symbolik og kreativitet. Fugleæg i tornekronen. Fugleæg med indbygget liv, med indbygget håb og indbygget glæde.

Og ja, I tænker rigtigt, helt rigtigt. Det er jo lige præcis **påskeæg**. Det er påskens budskab, at livet og lyset bryder frem i opstandelsen påskemorgen. Dét lys og dén mosaik af opstandelse, liv og glæde og jubel har Peter Brandes afbilledet øverst i trekanten.

GUDS RIGE.

Guds rige vokser frem af det mindste frø som findes, sennepsfrøet, der har en grokraft og opstandelseskraft i sig, så det bliver større end noget andet træ ..... og fuglene bygger rede i dets skygge.

Guds rige skal vokse her hos os. I Strandmarkskirken skal evangeliet forkyndes hver søndag - og også alle de andre dage. Ordet, ideerne, nærværet, samværet og omsorgen for hinanden, accepten af de unge, glæden over børnene, smilene og de mange sange og salmer skal være frø, som vi sår og sår og sår.

Vi forventer at se et stort smukt træ med gamle krogede grene, med nye saftige skud, med grønne blade og saftfyldte knopper .... måske lidt bladlus, mariehøns og sangfugle. Vi forventer med forårets komme en vidunderlig fuglesang og lykkelig kvinden, mens de bygger rede i vores træ. Vi vil gerne værne om og passe på æggene i reden, påskeæggene til vores menighed.

Måske er reden i virkeligheden altid en tornekrone af smerte og lidelse og svære dage, som forvandles inden i os og mellem os til liv, smil og kærlighed.

*Livets fylde, glædens glans
troens krone, håbets krans,
ild som kærligheden mild,
Helligånd, du himmelild,
o kom til os.*

*Lad de frosne kilder tø,
spire lad de tørre frø,
flammen som forborgen var,
gør du Herre åbenbar,
o kom til os.*

